

॥ २९ ॥ इतिअनुशासनपर्वणिनैलकंठीयेभारतभावदीपेद्विषयधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६२ ॥ ॥ ७ ॥ इत्युक्तवतीति ॥ १ ॥ श्रुतिप्रत्यक्षयोः किबलवदितिप्रश्नः ॥ २ ॥
 ॥ ३ ॥ दृष्टमिति अनंतं क्वचित्श्रुत्यपेक्षयाप्रत्यक्षं प्रबलं क्वचित्प्रत्यक्षापेक्षयाश्रुतिरित्यर्थः ॥ ४ ॥ केचित्प्रत्यक्षं प्रबलं त्वहैतुकास्ताः किंकाः परमाणवादीन्मज्ञयानित्यत्वादिगुणयुक्तान्कल्पयंतः सत्यमबाधितं
 वाङ्मनसातीतवस्तुनास्तीत्येव निश्चयं कुर्वन्ति परैर्वैदिकैरुपलब्धाः संतस्तत्र संशयं कुर्वन्ति ॥ ५ ॥ अथेत्यादिसार्धः यदित्वमपि एकमसंहतं ब्रह्म कारणं कथं भवेदिति संशयवानसितर्हि दीर्घकालसेवनादिनायम
 र्थोयुक्तेन योगेन वेदितुं शक्यः ॥ ६ ॥ ७ ॥ एतस्य सत्यवस्तुनः हेतूनामंतं सर्वसंशयोच्छेदसति कल्पनासंज्ञाहेतवो निवर्तन्ते ॥ ८ ॥ संशयोच्छेदश्च यदाज्योतिः प्रत्यक्चैतन्यं विपुलमनंतं प्रतिपद्यते तदैव भवति

महेश्वरश्च लोकानां महतामीश्वरश्च सः ॥ बहुभिर्विविधैरूपैर्विभवं व्याप्तमिदं जगत् तस्य देवस्य यद्वक्त्रं समुद्रं वडवामुखं ॥ २९ ॥ इति श्रीमहाभारते अनुशासन
 पर्वणि अनुशास० दानधर्ममहेश्वरमाहात्म्यं नाम द्विषष्ट्यधिकशततमोऽध्यायः ॥ १६२ ॥ ॥ ७ ॥ वैशंपायन उवाच इत्युक्त
 वतिवाक्येतु रुक्मिणेदेव किनंदने ॥ भीष्मं शांतं नवं भूयः पर्यपृच्छ द्युधिष्ठिरः ॥ १ ॥ निर्णयेवामहाबुद्धे सर्वधर्मविदां वर ॥ प्रत्यक्षमागमो वेति किंतयोः कारणं भवे
 त् ॥ २ ॥ भीष्म उवाच नास्य त्रसंशयः कश्चिदिति मेव तमेतमिति ॥ शृणु वक्ष्यामि ते प्राज्ञसम्यक्त्वं मे नु पृच्छसि ॥ ३ ॥ संशयः सुगमस्तत्र दुर्गमस्तस्य नि
 र्णयः ॥ दृष्टं श्रुतमनंतं ह्यत्र संशयदर्शनं ॥ ४ ॥ प्रत्यक्षं कारणं हृत्स्वाहैतुकाः प्राज्ञमानिनः ॥ नास्तीत्येवं व्यवस्यं तिसत्यं संशयमेव च ॥ ५ ॥ तदयुक्तं व्यवस्यंति
 बालाः पंडितमानिनः ॥ अथ चेन्मन्यसैचं कारणं किं भवेदिति ॥ ६ ॥ शक्यं दीर्घेण काले न युक्तेनाज्ञं द्रितेन च ॥ प्राणयात्रामनेकां च कल्पमानेन भारत ॥ ७ ॥
 तत्परैणैव नान्येन शक्यं त्येतस्य दर्शनं ॥ हेतूनामंतमासाद्य विपुलं ज्ञानमुत्तमं ॥ ८ ॥ ज्योतिः सर्वस्य लोकस्य विपुलं प्रतिपद्यते ॥ न त्वेव गमनं राजन् हेतुगमनं
 तथा ॥ अग्राह्यमनिबद्धं च वाचा संपरिवर्जयेत् ॥ ९ ॥ द्युधिष्ठिर उवाच प्रत्यक्षं लोकतः सिद्धिर्लोकश्चागमपूर्वकः ॥ शिष्टाचारो बहुविधस्तन्मे ब्रूहि पितामह ॥
 भीष्म उवाच धर्मस्य क्रियमाणस्य बलवद्भिर्दुरात्मभिः ॥ संस्थायैतैरपि कृताकालेन प्रतिभिद्यते ॥ ११ ॥

हेतुतत्सर्काद्यद्वस्त्वधिगमनंतत् अधिगमनं न भवति तर्केणापि हि शून्यप्रधानपरमाणवः कारणत्वेन प्रतिपाद्यते तच्च अयासं यतः यद्वाचा वेदेन अनिबद्धं अप्रतिपादितं तद्वज्ज्येदिति न्यायार्थक्षतेर्नाशब्दमिति प्रतिपादना
 त् एतेन सर्वप्रमाणापेक्षया श्रुतेर्बलीयस्त्वं सिद्धं ॥ ९ ॥ प्रत्यक्षमिति लोकतः सिद्धिरनुमानं आगमपूर्वः शिष्टाचारश्चेति प्रमाणा निरुपेक्षां मध्ये किं प्रबलमिति प्रश्नार्थः ॥ १० ॥ शिष्टाचारस्य दुरात्मभिर्बलच्छेदित
 मयैकैकैरुपेक्ष्यमाणं प्रत्यक्षानुमानयोर्व्यभिचारित्वेनाविष्वसनीयत्वादित्याह धर्मस्येत्यादिना ॥ ११ ॥